

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **A.B.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k. i inne

w dniu 7 października 2024 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 20 grudnia 2023 r., sygn. akt II AKa 288/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 16 czerwca 2023 r., sygn. akt III K 50/22,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zasądzić na rzecz adwokata M.B., Kancelaria Adwokacka w B., obrońcy z urzędu skazanego, kwotę 1476 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), w tym 23 % VAT, tytułem sporządzenia i wniesienia kasacji;
3. obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2023 r. Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, sygn. akt III K 50/22, **A.B.** został skazany za przestępstwo z art. 197 § 1 i 4 k.k. w zb. z art.

157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. na karę 15 lat pozbawienia wolności. Sąd orzekł również wobec A.B. środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego wyrokiem z dnia 14 grudnia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku, sygn. akt II AKa 288/23, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego zarzucając:

- rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny i bezpośredni wpływ na treść zaskarżonego wyroku, mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 6 Konwencji o Ochronie Podstawowych Praw i Wolności, poprzez brak należytego rozważenia wskazanego w apelacji zarzutu naruszenia prawa procesowego, poprzez przyjęcie na podstawie zebranego materiału dowodowego, na skutek przekroczenia przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów, popełnienia przez A.B. zarzucanego mu czynu, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego płyną odmienne wnioski, iż A.B. nie popełnił przypisanego mu na mocy podlegającego kontroli instancyjnej orzeczenia przestępstwa i uznanie przez Sąd odwoławczy ww. zarzutu za niezasadny - podczas, gdy wszystkie okoliczności sprawy wskazują na brak winy A.B., a tym samym na istotny oraz bezpośredni wpływ ww. na treść zapadłego przed Sądem Okręgowym orzeczenia;
- rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny i bezpośredni wpływ na treść zaskarżonego wyroku, mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 §1 pkt 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 6 Konwencji o Ochronie Podstawowych Praw i Wolności, poprzez brak należytego rozważenia wskazanego w apelacji zarzutu naruszenia prawa procesowego, poprzez zaniechanie przez Sąd I Instancji dopuszczenia i przeprowadzania wskazanych przez obronę dowodów, gdy realizacja inicjatywy dowodowej w tym względzie przyczynić się mogła do pełnego, a przede wszystkim jednoznacznego wyjaśnienia sprawy i uznanie przez Sąd *ad quem* tego zarzutu za niezasadny – w sytuacji, gdy zarówno okoliczności faktyczne sprawy, jak i również poszczególne aspekty procesowe wskazują, iż

celowym pozostało przeprowadzenie wskazanych dowodów na etapie pierwszoinstancyjnym, a tym samym na istotny oraz bezpośredni wpływ tegoż na treść zapadłego przed Sądem Okręgowym orzeczenia;

- rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny i bezpośredni wpływ na treść zaskarżonego wyroku, mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 6 Konwencji o Ochronie Podstawowych Praw i Wolności poprzez oddalenie przez Sąd odwoławczy, na rozprawie w dniu 14.12.2023 r. wniosków dowodowych zawartych w apelacji obrońcy A.B. - podczas, gdy realizacja przez Sąd II Instancji inicjatywy dowodowej w tym względzie przyczynić się mogła do pełnego, a przede wszystkim jednoznacznego wyjaśnienia sprawy.

Obrońca skazanego na podstawie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi właściwemu miejscowo i rzeczowo.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Świeciu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna i z tego powodu nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. podstawami kasacji mogą być tylko uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub inne rażące naruszenie prawa, jeśli mogło mieć on wpływ na treść orzeczenia, przy czym ww. musi dotyczyć Sądu odwoławczego, a nie Sądu I Instancji. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. W sprawie nie mamy do czynienia z uchybieniem wymienionym w art. 439 k.p.k., a aby mówić o wpływie rażącego naruszenia prawa na treść zaskarżonego orzeczenia, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., należy wykazać, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w zasadniczy sposób odmienne od tego, które zostało wydane. Nie jest wystarczający więc zarzut naruszenia konkretnego przepisu prawa, musi zostać przekonująco umotywowane, iż wadliwe decyzje Sądu doprowadziły do naruszenia, w stopniu rażącym danego unormowania, a Sąd miał obowiązek postanowić inaczej, co w konsekwencji mogłoby doprowadzić do wydania innego rozstrzygnięcia niż zaskarżone.

Skuteczny zatem zarzut kasacyjny nie może stanowić polemiki z niesatysfakcjonującym stronę rozstrzygnięciem Sądu *ad quem*, jak i *a quo*, a wskazywać na naruszenia prawa procesowego, bądź materialnego zasadniczej rangi.

W odniesieniu do podniesionych zarzutów kasacyjnych stwierdzić trzeba, że okazały się one nietrafne w stopniu kwalifikowanym. Autor kasacji zakwestionował w nich sposób kontroli odwoławczej. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego wskazuje jednak, że odniesiono się do wszystkich zarzutów apelacji, a sposób ustosunkowania się do tych zarzutów jest prawidłowy, poparty przekonującą argumentacją. Tym samym nie doszło do obrazy przepisów art. 433 § 2 k.p.k., ani art. 457 § 3 k.p.k. W kasacji obrońca prowadzi polemikę z wywodami Sądu odwoławczego, próbując w istocie spowodować ponowną kontrolę odwoławczą. Nie temu jednak służy kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, i to wprost wynika z regulacji przepisów zawartych w Rozdziale 55 Kodeksu postępowania karnego („Kasacja”).

Wbrew twierdzeniom kasatora, pisemne uzasadnienie wyroku instancyjnego nie pozostawia wątpliwości, iż Sąd odwoławczy rozważył wnikliwie wszystkie podniesione w apelacji zarzuty i wnioski oraz szczegółowo, logicznie, bez sprzeczności lub niekonsekwencji umotywował powody ich nieuwzględnienia, w tym odnosząc się bezpośrednio do argumentacji przywołanej w apelacji. Zawarte w pisemnych motywach orzeczenia wywody nie są ograniczone do aprobaty ocen dokonanych przez Sąd I Instancji, lecz przedstawiają tok rozumowania instancji odwoławczej w odniesieniu do oceny zgromadzonych dowodów, w tym w szczególności zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego. Przywołana w tym zakresie przez Sąd Apelacyjny argumentacja istotnie, jak wskazano, znajduje pełne umocowanie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jest też spójna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Uzasadnienie orzeczenia odwoławczego potwierdza także, iż Sąd dokonał kompleksowej merytorycznej analizy stanu sprawy, w której wyniku nie powziął wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego.

Sąd II Instancji odniósł się także do kwestii złożonych wniosków dowodowych, w tym do wniosku o przesłuchanie D.S. - wskazując, że wniosek ten

zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania karnego (s. 9-10 uzasadnienia SA). Odnosząc się natomiast do wniosku o powołanie opinii biegłego psychologa wskazano, że oskarżony został poddany szczegółowym badaniom psychiatryczno – psychologicznym, natomiast w toku postępowania międzyinstancyjnego nie pojawiły się nowe okoliczności dotyczące zdrowia psychicznego oskarżonego. Tym samym słusznie uznano, że wniosek dowodowy jest w istocie bezpodstawny (s. 10 uzasadnienia SA).

Autor kasacji nie przywołuje żadnych rzeczowych argumentów, które miałyby uzasadnić tezę, że Sąd Apelacyjny naruszył reguły procesu w ten sposób, że uchybienia te były rażące i miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Poprzez podniesienie zarzutu naruszenia prawa procesowego, autor środka zaskarżenia w rzeczywistości podjął próbę zakwestionowania ustaleń faktycznych, co w skardze kasacyjnej jest niedopuszczalne. Nie naruszono w szczególności jakichkolwiek norm o charakterze gwarancyjnym.

W tym stanie rzeczy stwierdzić trzeba, że obrońca skazanego we wniesionej kasacji w stopniu oczywistym nie wykazał, aby zaskarżony wyrok dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej oceny było oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego, w tym o opłacie na rzecz obrońcy z urzędu za dokonane i wskazane czynności procesowe.

WB

[a!].